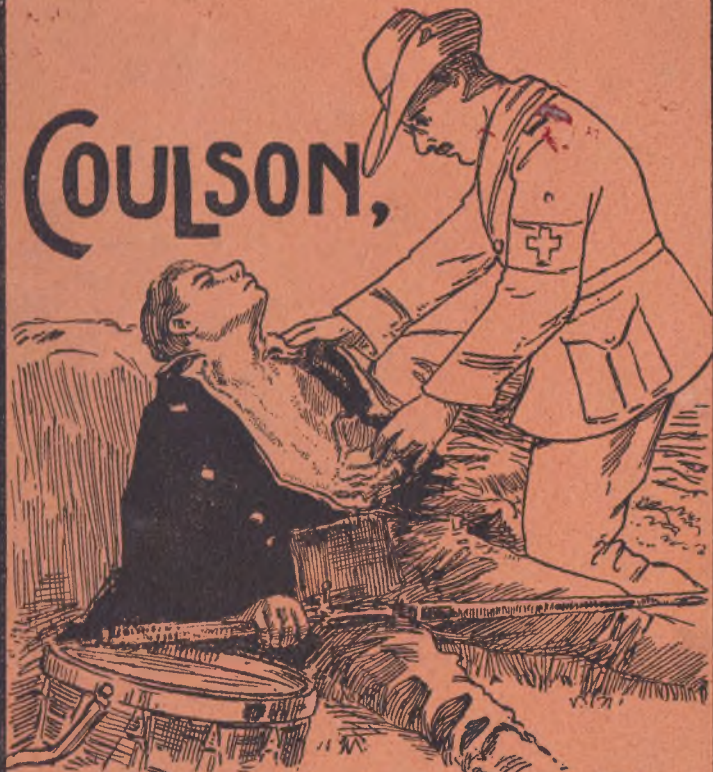

COULSON,

DE TAMBOER.

COULSON, DE TAMBOER.

NA DEN SLAG BIJ GETTYSBURG, — ZOO VERhaalt een Joodsch officier van gezondheid, die gedurende den grooten Amerikaanschen Vrijheidsoorlog dienst deed, — lagen in ons hospitaal vele honderden gewonden, waarvan ik er achthonderdtwintig moest amputeeren! Er waren er bij, die zóó verminkt waren, dat hun een arm en been moest afgezet worden.

Tot deze laatsten behoorde een jongeling, Karel Coulson genaamd, die als tamboer was ingedeeld.

Toen mijn assistent, met behulp van een der verplegers, hem wilde chloroformeeren vóór de operatie, weigerde hij beslist en verzocht dringend mijzelf te mogen spreken vóór ik hem zou behandelen.

Toen ik bij zijn bed kwam, vroeg ik: „Waarom wil je je niet onder chloroform laten brengen? Toen je op het slagveld gevonden werd, was je zóó zwak, dat ik het eigenlijk niet meer de moeite waard vond, om je weg te laten dragen. Doch juist toen ik bij je stond, sloeg je je groote blauwe oogen op, en dacht ik: misschien heeft hij thuis een moeder, die op dit oogenblik aan haar zoon denkt, en daar ik je niet onder den blooten hemel wilde laten sterven, liet ik je hierheen brengen. Maar nu heb je zóóveel bloed verloren, dat je te zwak bent om de operatie zonder narcose te doorstaan. Daarom is het beter, dat je gechloroformeerd wordt.”

De tamboer zag mij ernstig aan en sprak: „Dokter,

toen ik nog maar tien jaar oud was, heb ik op een Zondagmiddag in de Zondagsschool mijn hart aan den Heere Jezus gegeven. Toen reeds leerde ik in Hem gelooven, en sinds dien tijd heb ik steeds op Hem vertrouwd. Hij is mijn hulp en mijn kracht. Hij zal mij ook nabij zijn, als u mij heen en arm afneemt."

Ik vroeg hem of hij dan een glas brandewijn wilde drinken; doch wederom kwam een weigerend antwoord.

„Dokter, toen ik ongeveer twaalf jaar oud was, knielde mijn moeder eens met mij neer, sloeg haar arm om mijn hals en sprak: „Karel, ik wil heden voor je tot den Heere Jezus bidden, dat je nooit een druppel sterken drank zult drinken. Je vader gebruikte helaas maar al te veel van dit verderfelijk vocht en ik heb God beloofd, dat, zoo Hij mij daartoe genade geeft, ik je zóó zou opvoeden, dat je niet alleen zelf voor dezen vloek bewaard werd, doch ook anderen er voor zoudt kunnen waarschuwen.” Zoo sprak mijn moeder en zond toen een roerend gebed, dat mij steeds is bijgebleven, tot God op. Ik ben nu zeventien jaar oud, doch heb, God zij dank, nog nooit sterken drank gedronken. En zoudt u mij thans, waar ik naar alle waarschijnlijkheid spoedig door God opgeroepen zal worden, met brandewijn op de lippen tot Hem willen zenden?"

Nooit zal ik de uitdrukking vergeten, die op het gelaat van den jongen man lag, toen hij deze woorden sprak. Tot op dit oogenblik was er niets dan haat in mijn hart geweest voor Jezus, maar ik kon niet anders dan bewondering hebben voor de trouw van dezen soldaat jegens zijn Redder. Zijn liefde voor Hem, zijn vast vertrouwen op Hem, roerden mijn hart. Ik deed daarom voor dezen jongen man, wat ik nog nooit voor een anderen soldaat gedaan had; ik vroeg hem namelijk of hij den veldprediker wenschte te spreken.

„Heel graag," was zijn antwoord.

Toen de veldprediker kwam, herkende hij den gewonde onmiddellijk als een dergenen, die geregeld de bidston- den in het militair tehuis hadden bezocht. Terwijl hij hem de hand toestak, sprak hij deelnemend: „Arme jong- en, wat doet het mij leed, je zóó terug te vinden.” „O, het gaat mij goed,” antwoordde hij, „de dokter wilde mij onder narcose laten brengen of mij brandewijn geven, doch ik heb er voor bedankt. En wanneer nu mijn Heil- land mij roept, dan kan ik helder van geest en geheel nuchter aan die roepstem gehoor geven.”

„Je zult niet sterven, Karel,” zeide de veldprediker; „maar kan ik iets voor je doen, voor het geval je de ope- ratie toch niet overleeft?”

„Graag,” antwoordde de jonge tamboer. „Ik heb nog één wensch. Onder mijn kussen ligt een Bijbeltje, waarin ik het adres van mijn moeder geschreven heb. Zend u het haar, wanneer ik er niet meer ben en schrijf u haar dan ook, dat van het oogenblik af, dat ik mijn geboorte- plaats verliet, er niet één dag is voorbijgegaan, waarop ik niet een gedeelte uit Gods Woord gelezen heb. Gedurende lange marschen, zelfs op het slagveld en ook hier in het hospitaal, heb ik daartoe nog altijd gelegenheid gezocht en gehad.”

„Heb je anders nog iets op het hart, mijn jongen?” vroeg de prediker. Een oogenblik dacht Karel na en toen sprak hij: „Ja, toch nog iets. U zoudt mij een groot ge- noegen doen, indien u op u wilde nemen, een brief te schrijven aan den leider van de Sand-street-Zondags- school in Brooklyn. U moet dan daarin mededeelen, dat ik de goede woorden en raadgevingen, die hij mij op de Zondagsschool gaf, niet vergeten heb. Dat ik dank- baar ben voor zijn vele gebeden, door hem tot God op- gezonden, ook voor mij. Die hebben mij begeleid in al de gevaren gedurende de veldslagen, en toen ik zwaar gewond werd en meende, dat ik sterven zou, heb ik nog

tot God gebeden, of Hij mijn lieven, ouden leermeester zegenen wilde en hem ook nog voor anderen tot zegen wilde doen zijn. — Nu heb ik u alles gevraagd.” Daarop wendde hij zich tot mij, die van dit onderhoud getuige was geweest en zeide: „Dokter, ik ben thans gereed, en ik beloof u, dat ik gedurende de operatie niet eenmaal steunen zal, als u mij niet onder chloroform laat brengen.”

Ik willigde dus zijn verzoek in, maar had niet den moed om hem onmiddellijk te opereeren. Ik begaf mij daarom eerst naar mijn particuliere kamer om mijzelf te versterken door een verkwikkingsdrank.

Een kwartier later lag Karel Coulson op de operatie-tafel. Terwijl ik hem door het vleesch sneed, hoorde ik geen geluid, maar toen ik mij de instrumenten liet aanreiken om door het beenderenstelsel te zagen, nam hij de punt van het laken in den mond en alles wat ik tijdens de uiterst pijnlijke bewerking van hem hoorde, waren de woorden: „O Heere Jezus, lieve Heiland, blijf dicht, heel dicht bij mij!”

Ik kon den nacht, volgende op deze operatie, niet slapen, want steeds zag ik de zachte, blauwe oogen van dezen jongen held op mij gericht. En de woorden: „O Heere Jezus, lieve Heiland, blijf dicht, heel dicht bij mij!” klonken mij voortdurend in de ooren.

Toen de klok één uur sloeg, kon ik het in bed niet meer uithouden. Ik stond op en begaf mij naar de ziekenzaal, iets wat ik te voren nog nooit gedaan had zonder dat ik uitdrukkelijk voor een ernstigen patiënt geroepen werd. Doch mijn wensch om dezen jongen man nog eens te zien was zóó groot, dat ik zonder geroepen te zijn, de zaal van de geopereerde soldaten bezocht. De zaalwachter deelde mij reeds dadelijk mede, dat zestig van de zwaargewonden na mijn vertrek overleden waren en naar het lijkenhuis waren gebracht.

„Hoe gaat het met Coulson?” was mijn vraag.

„Hij slaapt zoo rustig als een kind, dokter.” Toen ik bij zijn bed kwam, vertelde mij de verpleegster, dat tegen negen uur de veldprediker met twee leden der Christelijke Jongelingsvereniging een rondgang door het hospitaal hadden gemaakt, om de zieken voor te lezen en geestelijke liederen te zingen. De veldprediker had toen, geknield bij het bed van Coulson, een roerend gebed opgezonden tot God, en tot slot hadden ze gezamenlijk met de beide jongen mannen het bekende lied: „Jesus, Heiland mijner ziele” gezongen, waarmede ook Karel had ingestemd.

Ik stond hier voor een raadsel! Hoe was het mogelijk, dat iemand, die zulke pijnen doorstaan had, in staat was om te zingen!

Vijf dagen na de operatie werd ik aan het bed van den dapperen tamboer geroepen. Dien dag hoorde ik voor het eerst in mijn leven, en wel uit den mond van Karel Coulson, het Evangelie verkondigen. „Dokter,” zeide hij, „mijn uur is aangebroken; ik geloof niet, dat ik de zon nog eens zal zien opgaan. Maar ik dank God, dat ik bereid ben om heen te gaan. Vóór ik opgeroepen word, wil ik u nog eens van ganscher harte dankzeggen voor al uw goedheid en liefde aan mij bewezen. Dokter, u bent een Jood, nietwaar? U gelooft niet aan Jezus. Maar zoudt u niet hier willen blijven om er getuige van te zijn, hoe ik tot het laatste oogenblik op Hem, mijn Heiland, vertrouwen kan?” Ik beproefde te blijven, maar ik was er niet toe in staat. Ik, die den dood reeds zoovele malen in allerlei gedaanten onder de oogen had gezien, miste den moed, een jongen man te zien sterven, die zóó gelukkig was in de liefde tot Hem, dien ik als Jood van kindsbeen af haatte! Ik verliet daarom de ziekenzaal. Na ongeveer twintig minuten kwam de zaalwachter echter, en vond mij in mijn kamer, het gelaat met de beide handen bedekt. Hij verzocht mij dringend: „Dokter, Karel

Coulson wenscht u te spreken." Eigenlijk tegen mijn zin volgde ik den zaalwachter, om den armen jongen nog eens te zien en hem een laatst, liefdevol woord toe te spreken, doch vast besloten, mij door geen zijner woorden, voorzoover ze in verband stonden met Jezus, te laten beïnvloeden. Toen ik bij zijn bed kwam, zag ik dadelijk, dat zijn einde nabij was. Hij reikte mij de hand en sprak: „Dokter, ik heb u lief, omdat u een Jood bent; mijn beste Vriend, dien ik vond, was ook een Jood.”

„Wie was dat dan?” vroeg ik.

„Jezus Christus,” antwoordde hij, „tot Wien ik ook u gaarne zou brengen voor ik sterf. Beloofd u mij, dat u dat, wat ik u nu zeggen wil, nooit vergeten zult?”

Toen ik hem de belofte gegeven had, ging hij voort: „Voor vijf dagen, terwijl u bezig was, mijn arm en been af te zetten, heb ik tot Jezus Christus gebeden of Hij u bekeeren wilde!” Deze woorden drongen door tot in het diepst van mijn hart; ik kon het niet begrijpen, hoe hij, terwijl ik hem noodgedwongen de ondragelijkste pijnen veroorzaakte, alles om zich heen kon vergeten, om slechts aan zijn Heiland en mijn onbekeerde ziel te denken. Alles wat ik hem antwoordde was: „Ja, mijn jongen, het zal alles goed worden!” Met deze woorden verliet ik hem; twaalf minuten later was hij ingesluimerd en bij Jezus, zijn Verlosser.

Gedurende den oorlog stierven honderden soldaten in mijn hospitaal, maar slechts één bracht ik zelf mede grafwaarts. Die ééne was Karel Coulson, de jonge tamboer. Ik had zijn stoffelijk overschot in een nieuw uniform laten kleeden en hem in een officierskist laten leggen, die met de vlag der Vereenigde Staten bedekt was. De woorden van dezen stervenden jongeling hadden diepen indruk op mij gemaakt. Ik was in dien tijd rijk aan geld en goed, maar ik had mijn vermogen tot op den laatsten cent er voor over gehad, indien ik daardoor zoo

gelukkig had kunnen worden als hij. Doch dit kostelijk deel kan niet met geld gekocht worden.

Maandenlang kon ik de woorden van den stervenden tamboer niet kwijt raken; zij klonken mij overal, waar ik mij bevond, in de ooren.

Doch de beste indrukken verdwijnen ten slotte in deze woelige wereld. Ik ging met niemand anders om dan met wereldsche vrienden, en zoo weken deze gevoelens ten slotte voor andere, geheel tegenstrijdige indrukken.

Toch bleven ze in het diepst van mijn ziel bewaard, totdat zij te gelegener tijd met nieuwe kracht in mij zouden ontwaken.

Gedurende tien jaren lang worstelde ik tegen Christus met al den haat van een orthodoxen Jood. Toen bracht de God van oneindige barmhartigheid mij in aanraking met een geloovigen kapper, die een nieuw instrument werd in Zijn hand voor mijn bekeering. Op 't eind van den oorlog werd ik naar Galvestan in Texas gezonden in de hoedanigheid van geneeskundig Inspecteur, teneinde daar een hospitaal te stichten.

Op zekeren dag, naar Washington terugkeerend van een inspectietocht, bleef ik eenige uren in New-York. Na het middagmaal ging ik naar den bewusten kapper, en daar binnentredende werd ik dadelijk getroffen door verschillende voorstellingen uit den Bijbel, die aan den wand hingen.

Nauwelijks was de barbier bezig mij te helpen, of hij begon mij van Jezus te spreken en hij deed dit zóó aantrekkelijk, dat ik wel naar hem *moest* luisteren.

Onwillekeurig moest ik denken aan tien jaren terug en 't was mij of ik opnieuw gezeten was aan het sterfbed van Coulson.

Zelfs toen ik kant en klaar was en reeds betaald had, wist de kapper van geen ophouden. „Telkenmale als ik een Israëliet ontmoet,” zoo zeide hij, „moet ik hem over

mijn Heiland spreken; ik kan niet anders. Hij is mijn beste Vriend en ik zou zoo wenschen, dat Hij de uwe werd, zoo-
wel voor dit als voor het volgend leven."

Ik dankte den man voor zijn goede woorden en voegde er ironisch aan toe: „Er bestaat heusch weinig gevaar, dat ik ooit een Christen word."

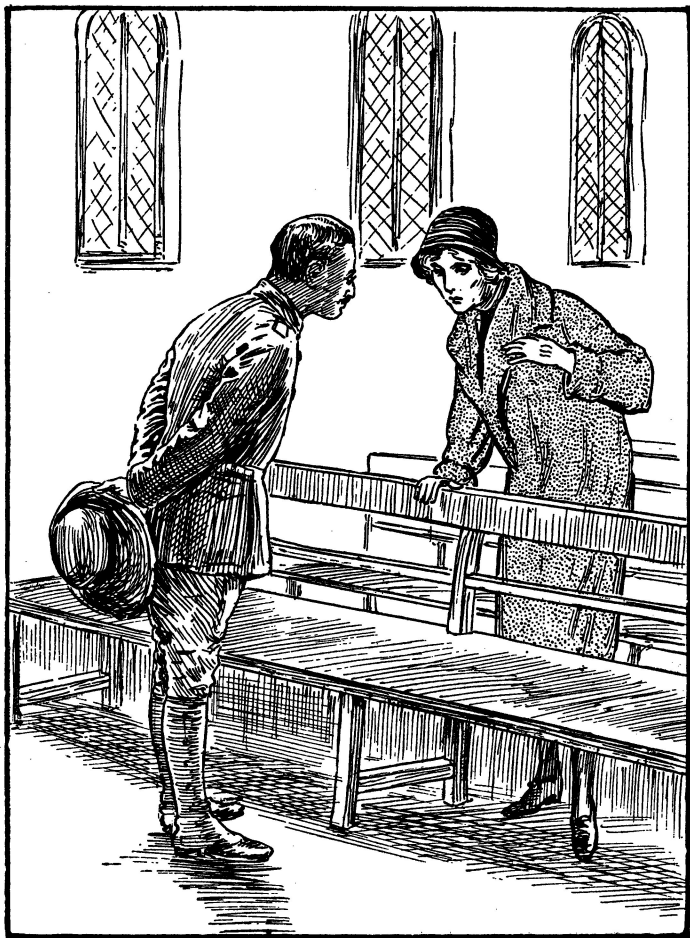
„Maar toch verzoek ik u dringend, het mij met eenige regelen te melden, indien God mijn gebed voor u verhoort," antwoordde de kapper.

Dit belofde ik, doch ik kon toen niet vermoeden, dat God in Zijn genade reeds twee dagen later het gebed van den kapper zou verhooren. Ik kende immers dien God der liefde niet, den Vader van onzen Heere Jezus Christus! Onverschillig nam ik afscheid, maar later gevoelde ik, hoe reeds toen mijn ziel onder den diepen indruk zijner woorden was.

Eenige uren later zat ik in den trein en trachtte wat te slapen, doch het was mij onmogelijk rustig te blijven zitten.

't Was mij of ik tusschen twee vijanden zat; aan de eene zijde de barbier, die mij van Jezus had gesproken, als een Heiland voor dit leven, aan de andere de jonge tamboer, die mij geleerd had, hoe men met Hem rustig kon sterven. En ik haatte Jezus uit 't diepst mijner ziel; ik had een afkeer van Hem van mijn jeugd af. Zijn naam was mij een gruwel.

Doch ik kon op dit oogenblik de diepe indrukken, in mijn ziel geprent, niet verdrijven; altijd weer werd daar in mijn binnenste de naam van Jezus genoemd, niet door mij, maar door een ander. Ik wist niet, dat het de stem des Heiligen Geestes was, die daar in de stilte der eenzaamheid zacht tot mij fluisterde. Onrustig en diep bewogen was ik gedurende de gansche reis, en toen ik na afloop van vijf uren te Washington uitstapte, hoopte ik door mijn werk spoedig afleiding te vinden.

Ik kocht dadelijk een krant. Mijn oog viel allereerst op een aankondiging van een godsdienstige samenkomst. Ik moest ze lezen, en dadelijk hoorde ik weer de stem daarbinnen: „Ga er heen!” Daarheen gaan? Nog nooit had ik op een dergelijke plaats mijn voeten gezet. De mededeeling, dat er door verschillende vereenigingen der stad gezongen zou worden, gaf echter den doorslag, want ik hield dol van muziek.

Voor ik goed wist, wat ik deed, had ik de kapel reeds opgezocht. Dadelijk kwam iemand naar mij toe, die mij een plaats gaf, recht tegenover het platform. Toen de prediker het woord nam, moest ik wel luisteren.

Kende die man mij?

Telkens richtte hij zijn oogen op mij en het was of hij bij een ernstige vermaning den vinger naar mij uitstak.

Ten hoogste verbaasde het mij, dat de man in denzelfden geest sprak als tien jaren geleden mijn stervende tamboer en eenige uren geleden de barbier.

Ik wilde mijn ontroering echter niet laten blijken en deed mijn best een onverschillige houding aan te nemen. Kon ik maar ongemerkt naar buiten komen. 't Was of aller oog op mij gericht was.

Ten laatste kwam ik zóó onder den indruk, dat ik mijn aandoening niet meester kon blijven; doch gelukkig was nu ook de samenkomst geëindigd. Ongemerkt wilde ik wegsluipen, doch bij den uitgang hield een bejaarde dame mij aan, die tot mij zeide: „Nem mij niet kwalijk, mijnheer. Ik zie, dat gij officier zijt in het leger. Heel den avond heb ik u gadegeslagen en ik smeeek u deze plaats niet te verlaten, want ik geloof, dat er een werk Gods in u plaats grijpt. Hij heeft u hierheen gebracht, opdat gij den Zaligmaker zoudt vinden. Gij zoekt, maar gij hebt Hem nog niet gevonden.”

„Mevrouw!” sprak ik, „ik ben een Jood.”

„O, dat is niets, mijnheer. Jezus is een Zaligmaker voor

allen. Hij is gestorven voor Joden en Heidenen. Ik heb in Jezus zulk een machtigen Zaligmaker gevonden, zóó groot in liefde, dat ik de vaste overtuiging bezit, dat Hij ook een Jood tot bekeering kan brengen. Wilt u mij beloven, dat u, eer gij den nacht ingaat, den Heere Jezus zult aanroepen?"

„Mevrouw," hernam ik, „ik beloof u, dat ik zal bidden tot mijn God, den God van Abraham, Izaäk en Jakob." Toen verliet ik de kapel.

Huiswaarts gaande, bepaalden mijn gedachten zich vanzelf bij hetgeen ik gehoord had. Hoe is 't mogelijk, dacht ik, dat deze Christenen zoo'n belang stellen in menschen, die zij niet kennen. Zouden die vele millioenen Christenen, die gedurende al die eeuwen geleefd hebben en gestorven zijn in het volle vertrouwen op hun Christus, zich dan allen hebben bedrogen? En wij, Joden, hier en daar in kleinen getale verspreid, zouden *wij* alleen de waarheid bezitten?

Wat bewoog dien jongen tamboer op zijn smartelijk sterfbed om nog aan de redding van mijn ziel te denken? Hij vergat zichzelf uit liefde tot mij. Wonderbare liefde! En die barbier en de prediker van daar straks en die dame! Ook niets anders dan liefde, liefde voor Jezus drong die allen.

Maar, zoo klonk het dan weer in mijn binnenste, ook uw vader en moeder hadden u lief en zij hebben u geleerd Jezus te haten als een verleider en slechts één God te erkennen.

Ik *moest* weten wat de waarheid was, zoo mogelijk nog dezen zelfden avond. Als die Christus werkelijk bestond, zou ik niet ter ruste gaan, voor ik Hem gevonden had, en met nog haastiger schreden wendde ik mij huiswaarts.

Toen ik thuis kwam, vroeg mijn vrouw mij, waar ik geweest was. Zij bemerkte, dat ik zeer opgewonden was,

en ik durfde haar, die evenals ik een strenge Joodsche opvoeding genoten had, over niets spreken.

„Vrouw,” zeide ik, „laat mij voor vanavond met rust, ik ben bezig met een zeer belangrijke zaak. Ik kan niets hebben vanavond.”

Dadelijk begaf ik mij naar mijn studeerkamer, deed de deur op slot en begon te bidden. Volgens gewoonte bleef ik echter in staande houding, met het gelaat naar het Oosten gekeerd. Maar ach, hoe meer ik bad, hoe meer mijn onrust toenam. Nog nimmer had ik mij in zulk een toestand van diepe verslagenheid bevonden.

Mijn gebed bracht mij geen verlichting, en de gedachte kwam in mij op, om mijn knieën voor God te buigen. Dat mocht ik echter als orthodoxe Jood niet doen, en het zou dus voor 't eerst een toegeven zijn aan de leer van Jezus, die immers niets minder dan een verleider was, althans volgens het onderwijs, dat ik ontvangen had. Ik zweette van angst, hoewel het buitengewoon koud was in het niet verwarnde vertrek.

Daar aan den muur hingen mijn gedenkcedels. Mijn oog viel er op. Van mijn dertiende jaar had ik geen oogenblik verzuimd, ze op mijn lichaam te dragen, behalve op den Sabbat of op feestdagen. Ik hield er oprecht van. Ook nu nam ik ze ter hand. Het zijn perkamenten banden, waarop gedeelten uit de vijf boeken van Mozes te lezen staan.

Mijn oog viel op het tiende vers van Genesis 49, waarin over Silo gesproken wordt, aan wien alle volkeren zullen gehoorzaam zijn. Ook twee andere teksten, die ik dikwerf gelezen en overdacht had, kwamen mij met kracht voor den geest.

De eerste van Micha 5 : 1: „En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, die een Heerscher zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.”

De ander is de welbekende prediking van Jesaja 7 : 14: „Daarom zal de Heere Zelf u een teeken geven: ziet een maagd zal zwanger worden en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam Immanuël heeten.”

Deze woorden maakten thans zulk een indruk op mij, dat ik uitriep: „O eeuwige God van Abraham, Izaäk en Jakob! Gij weet, dat ik in deze zaak oprecht sta voor Uw aangezicht; zoo Jezus Christus werkelijk de Zone Gods is, openbaar het mij dan nog dezen nacht, en ik zal Hem als den Messias erkennen.”

Nauwelijks had ik deze woorden uitgesproken, of ik wierp mijn gedenkcedels in den hoek der kamer, en op eenmaal lag ik geknield op dezelfde plaats waar ze lagen.

Nooit zal ik vergeten dat eerste gebed, dat ik opzond tot den Heere Jezus. „O, Heere Jezus Christus,” riep ik uit, „zoo Gij waarlijk de Zone Gods zijt, de Heiland der wereld; zoo Gij de Messias zijt, dien de Joden verwachten; zoo Gij zondaren het hart kunt veranderen, — o bekeer mij dan, want ik ben een zondaar, en ik beloof U, dat ik U al de dagen mijns levens zal dienen.”

Ik trachtte dus op dat oogenblik met Jezus een overeenkomst te sluiten, waarbij ik beloofde Zijn wil te doen, als Hij den mijnen deed. Ik wist toen nog niet beter en verstond niet, dat al het werk in de zondaarsziel het Zijne is, dat Hij uit genade in ons werkt. Gedurende een half uur bleef ik geknield liggen. Het zweet brak mij van alle kanten uit. 't Was een vreeselijke angst, waarin ik verkeerde, omdat de gewenschte verandering niet kwam.

Eindelijk stond ik op, en toen kwam de gedachte in mij op, dat ik reeds veel te ver was gegaan, met mij voor Jezus te buigen. Waarom den God van Abraham, Izaäk en Jakob niet de eere gegeven en Hem alleen? Hoe meer ik redeneerde, des te angstiger werd ik.

Daar in den hoek lagen mijn gedenkcedels. Onwille-

keurig vestigde ik er mijn aandacht op, en eer ik het goed bedacht, lag ik weer in denzelfden hoek der kamer in gebogen houding.

Ik kon echter geen woord uitbrengen.

Ik verlangde Jezus Christus te kennen, zoo Hij waarlijk de Messias was.

Verscheidene uren bleef ik in dezen toestand. Het was inmiddels twee uur in den nacht geworden.

Toen was 't mij of een lichtstraal in de duisternis doordrong. De Zaligmaker van zondaren werd mij begeerlijk. Het licht nam toe, 't was of mij de schellen van de oogen vielen, en ja, eindelijk zag ik Hem in al Zijn heerlijkheid.

Wederom boog ik mij voor Hem neder, en als de nevel voor de doorbrekende zon verdween al mijn twijfel, en ik begon God te loven en te prijzen, want een tot hiertoe ongekende vreugde, een overmatig geluk overstroomde mijn ziel. Mijn zondelast ontviel me als in een oogenblik; ja, dit was de bekeering, die ik zocht en die nu werkelijkheid voor mij werd.

Toen kwam de uitdrukking van den Apostel Paulus tot volle recht, „dat in Christus Jezus noch voorhuid, noch besnijdenis eenige kracht heeft, maar alleen een nieuw schepsel.”

Met onbeschrijfelijke vreugde in mijn ziel stond ik op, haastte mij naar de slaapkamer, maakte mijn vrouw wakker en riep uit: „Ik heb den Messias gevonden!”

Maar ach, welk een teleurstelling!

„Wien hebt gij gevonden?” vroeg ze op ijskouden toon.

„Jezus Christus, mijn Messias en Zaligmaker,” luidde het antwoord.

Zij gaf mij geen antwoord meer, doch kort daarop verliet zij het huis en ging naar haar ouders. Ik volgde haar niet, maar boog de knieën om mijn hart uit te storten voor den Zaligmaker, dien ik gevonden had. Van nu af

legde ik dagelijks mijn gebeden voor Zijn troon om ook haar hart te openen en haar oogen te ontsluiten, evenals Hij bij mij had gedaan.

Kort daarop werden ook mijn beide kinderen ontvoerd, wien men op het hart drukte, mij voortaan geen vader meer te noemen, want, zoo prentte men hun in, door Jezus, den verleider, te aanbidden, is uw vader even slecht geworden en even diep gezonken als de verleider zelf. Mijn geheele familie verstootte mij, en mijn eigen moeder schreef mij: „Max, je bent mijn zoon niet meer.”

Vijf dagen later moest ik mij naar het Westen begeven. Ik deed alle moeite om afscheid te kunnen nemen van mijn vrouw, maar zij weigerde elk onderhoud. Vier en vijftig dagen lang hoorde ik niets van huis, hoewel ik bijna elken dag een brief zond. Altijd sprak ik daarin van het heerlijk Evangelie, doch geen enkele brief werd open-gemaakt.

Dit ging zoo voort, totdat op zekeren dag mijn dochter droomde, dat ik dood was. Die droom maakte zulk een indruk op haar, dat zij besloot om in het geheim den brief, die dien dag van mij zou komen, te lezen. Zij wachtte den postbode op, nam den brief aan, begaf zich naar haar kamer, en las den brief. De inhoud greep haar zóó aan, dat ze naar beneden holde, en, mijn vrouw den brief toonende, uitriep: „O mama, zie eens, een brief van vader. Ik heb vannacht gedroomd, dat vader dood was; ik kon niet nalaten om den brief te openen. Toe mama, lees u hem ook eens.”

Aan dit verzoek voldeed mijn vrouw echter niet, doch wèl nam ze den brief mee en borg dien op.

's Middags echter kon ze het niet nalaten van den inhoud kennis te nemen, en hoe meer ze las, des te angstiger werd het haar om 't hart.

Uren zat ze alleen, totdat ten laatste ook zij haar knieën boog voor den Christus, dien haar man gevonden had.

In dienzelfden nacht geloofde zij, en daalden rust en vrede in haar ziel.

Den volgenden morgen ontving ik een telegram: Geliefde man, kom dadelijk. Ik meende, dat jij dwaalde en ik gelijk had, maar nu weet ik beter. Jouw Christus is mijn Messias, jouw Jezus mijn Zaligmaker. Vannacht, om elf uur, heeft de Heere Jezus, terwijl ik voor Hem op de knieën lag, mijn hart veranderd.

Gij kunt begrijpen, hoe ik mij gevoelde. Met den eersten trein begaf ik mij naar Washington.

Welk een weerzien! Haar ouders echter vervloekten thans ons beiden.

Tien dagen later was ook mijn dochter beslist in haar voornemen om Christus te volgen.

Doch de Heere God zette in Zijn groote zondaarsliefde Zijn werk voort. Ook mijn zoon leerde, na heel veel strijd en moeite, jaren later den Heiland kennen en gaf zich aan Hem over.

Achttien maanden na mijn bekeering, op een samenkomst te Brooklyn, had ik nog een merkwaardige ontmoeting. Daar getuigde een oude dame, hoe haar zoon werd gewond in den slag van Gettysburg en zich op zijn sterfbed veel had beziggehouden met zijn geneesheer, een Joodsch officier van gezondheid.

„Het is mij een groote vreugde,” zoo zeide ze, „dat ik mijn zoon zal weerzien, daar in de hemelsche vreugde bij Jezus.”

Nauwelijks had ik deze woorden gehoord, of ik sprong op en riep uit: „Ik ben blij u te mogen mededeelen, dat het gebed van uw zoon verhoord is. Ik ben die Joodsche dokter, die uw zoon geopereerd heeft. Zijn gebed bracht mij en de mijnen tot den Heiland. Ja, Gode zij dank, zijn Zaligmaker is ook de mijne!”

UITGAVE: J. N. VOORHOEVE — DEN HAAG